

El problema no és Espanya, sinó l'euro

CARLOS ELORDI

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 7.02.10

Després de la patacada que dijous es van emportar les borses de tot el món, els problemes financers de Grècia, Portugal i Espanya han deixat de ser l'estrella de la crònica financera internacional. Ara el que preocupa és la sort de l'euro, que molts analistes creuen que es veuria duríssimament afectat no només per l'eventual suspensió de pagaments per part d'algun dels països citats, sinó fins i tot per la mera consolidació del temor que això pugui passar. Aquest fantasma ja ronda pels mercats i és el que explica el pànic que, per moments, ha manat a les borses. Qui més gràficament ha expressat aquests temors ha estat un diari alemany, el *Süddeutsche Zeitung*, que si es caracteritza per alguna cosa és per no ser alarmista: «La situació actual recorda el que va passar amb Lehman Brothers, que amb la seva bancarrota va portar el món a una crisi que seguim patint. Però encara que la manera com neixen les crisis pot ser similar, no ho hauria de ser la via que s'escull per fer-los front. Els governs de la Unió Europea no haurien d'imitar el George Bush que va deixar caure Lehman, perquè això seria jugar a la ruleta russa. Si Grècia cau, probablement també cauran Espanya, Portugal i Irlanda».

«La Unió Monetària en perill. L'euro està sent atacat», proclamava el títol d'obertura de *Le Monde* de divendres, que manifestava al seu editorial: «A priori, Jean-Claude Trichet té raó: objectivament no hi ha cap mena de motiu perquè els mercats

ataquin tan durament Grècia, fent com si creguessin que no serà capaç de pagar els seus deutes. Però el problema és que els mercats, estimulats per la superabundància de liquiditat, estan nerviosos i es dediquen a temptejar les baules febles i no dubten a especular sobre les dificultats futures dels estats, agreujant-les i fins i tot provocant-les. Darrere de Grècia, Espanya i Portugal pateixen aquesta mateixa sort».

«Desgraciadament –afegeix *Le Monde*– aquests arguments, per justificats que estiguin, estan mancats de valor i la Unió Europea no pot ser exonerada de les seves responsabilitats. Abans de res perquè Atenes ha mentit. A Europa i als mercats. Però que Europa no hagi vist res o no hagi volgut veure res és inquietant. El mateix val per a Espanya i per a Portugal. El Banc Central Europeu ha tancat durant massa temps els ulls davant les debilitats estructurals d'aquestes economies. I és possible que no de manera innocent. Perquè reconèixer-les hauria fet més difícil la defensa d'un euro fort. A falta d'un millor govern de la zona euro, Europa s'exposa a un inquietant cadascú pel seu compte de conseqüències temibles».

La preocupació també ha arribat als diaris nord-americans, que divendres confirmaven, amb no poca sorpresa, com, per primera vegada en molt de temps, els problemes europeus provocaven pèrdues a Wall Street, quan fins ara havia passat exactament el contrari. «Les seqüeles borsàries dels problemes financers de les trontollants economies del sud d'Europa poden plantejar noves dificultats a la recuperació nord-americana», ha assenyalat *The Washington Post*.

«La caiguda de les borses subratlla la gravetat dels desafiaments als quals s'enfronta l'euro a mesura que països com Grècia, Portugal i Espanya s'enfonsen en els deutes», ha escrit el *Wall Street Journal*. «Els problemes de les economies més febles d'Europa plantegen la qüestió de la naturalesa de l'euro, perquè els països comparteixen una moneda però no les polítiques financeres».

Per acabar, dues cites de *The New York Times*. «Els temors dels inversors per Europa poden causar una caiguda global. La pregunta és si l'euro es pot acabar dissolent», ha escrit Javier C. Hernández. Floyd Norris s'ha plantejat una altra pregunta, aquesta en relació amb eventuais plans de salvament europeus: «Molts alemanys occidentals es van queixar dels costos de la reunificació. ¿Què diran si han de subsidiar els grecs o els portuguesos?».